

Jeg vil dernæst gerne spørge Ministeren, om han er villig til at forhøje Summen, der anvendes til forebyggende Børneforsorg. Saa vidt jeg ved, er denne Sum fuldstændig opbrugt sidste Aar, og nu har jeg den Opfattelse, at de Penge, der bruges til forebyggende Virksomhed, altid er de fornuftigst anvendte Penge, naar da ellers Virksomheden i øvrigt maa siges at være forstandig, og der kan neppe være noget Medlem, som ikke indrømmer, at den forebyggende Virksomhed, der foregaar i Asyler og Børnehjem og saadanne Institutioner, er af allerstørste Værdi. Derfor er det, jeg spørger Ministeren, om Ministeren er villig til at faa denne Sum forhøjet ved Ændringsforslag til anden Behandling af Finanslovsforslaget. Jeg har en ganske speciel Grund til at spørge, fordi jeg gerne vil vide, om den højtærede Minister er af den Opfattelse, at „Barnets Hus“ i Rødovre kan komme i Betragtning i Kraft af denne Lov. Det kan være tvivlsomt, fordi dette „Barnets Hus“ er et midlertidigt Optagelseshjem. Paa den anden Side forekommer det mig, at da det baade er Asyl og Børnehave og Fritidshjem for de ulykkeligt stillede Børn, som kommer derud, bør ikke det, at Børnene kun er der, indtil de kan komme i vedvarende Pleje, have den Virkning, at dette Hus ikke skulde kunne faa Del i de Penge, som anvises til forebyggende Børneforsorg — for det er dog i høj Grad det, der foregaar paa „Barnets Hus“. Jeg vilde derfor være den højtærede Minister meget taknemmelig, hvis han kunde anerkende Rigtigheden af denne Fortolkning, saaledes at „Barnets Hus“ ogsaa kunde komme i Betragtning.

Jeg vil dernæst spørge den højtærede Undervisningsminister, om han kunde tænke sig ved anden Behandling af Finanslovsforslaget at foreslaa en Sum, som kunde anvendes som Legater til trængende Elever, der søger højere Undervisning i Mellem-skolen, i Realklasser og Gymnasier. Jeg har saa mange Gange i dette høje Ting udtalt min Anerkendelse af Almenskoleloven af 1903, som den nuværende højtærede Kirkeminister gennemførte. Jeg mener, at hvad man ellers kan sige om denne Lov, betød den et mægtigt Fremskridt for Opdragelsen her i vort Land, ikke mindst derved, at den har vakt saa stor Interesse hos Forældrene. Men derfor ser vi ogsaa, at der søger stadig flere og flere Børn af ubemidlede Forældre til de højere Skoler, og de faar i disse højere Skoler gratis Undervisning og gratis Materiel. Men derfor kan det alligevel mange Gange være vanskeligt

for Forældre, der, som man populært siger, holder deres Børn til Bogen. For Børnene skal dog have noget at spise, og de skal have Klæder, og Forældrene skal undvære Børnernes Arbejdskraft langt op i Aarene. Derfor viser Erfaringen, at mange særdeles begavede Børn afholdes fra at fuldende den højere Undervisning, fordi Forældrene ikke økonomisk magter den sidste Del af Opgaven. Vi har i Københavns Amts Skoleraad for at komme denne Ulempe til Livs stiftet et lille Legat, som for dette Finansaar er 6 000 Kr., og ved Hjælp af dette Legat er man i Stand til at yde uformuende Forældre 180 Kr. aarlig som en Hjælp til deres Børn. Nu er det, det forekommer mig, at det vilde være naturligt, om Staten sagde: Dette Initiativ er rigtigt, men ogsaa Staten bør støtte denne Bestræbelse for at komme Forældrene til Hjælp. Jeg kunde derfor tænke mig, at man oprettede et Statslegat saa stort, at hvert Amt kunde faa en Sum lige saa stor som den, Amtet selv anviser, til Benyttelse som Hjælp for ubemidlede Forældre, naar de ønsker, at deres Børn skal have en højere Undervisning helt op til Studentereksamen. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Undervisningsminister, om han er villig til at foreslaa den hertil nødvendige Sum.

Naar jeg taler om forebyggende Børneforsorg, er der en anden Sag, jeg gerne vilde berøre med nogle faa Ord, og det er de smaa Børns forstandige Opdragelse. Jeg mener, at der paa dette Punkt er gjort en meget stor banebrydende Opdagelse af den italienske Pædagog Dr. Maria Montessori. Hele hendes Arbejdsfaçon er efter min Mening endnu langt bedre end den Frøbelske og naturligvis meget, meget bedre end den Form, under hvilken Samfundet almindeligvis opdrager de smaa Børn. Den sædvanlige Form er jo nemlig den, at man allernaadigst tillader dem at ligge i Rendestenen og rode; kun under særlig gunstige Forhold har de en frøbelsk Børnehave. Men Montessori-Skolen er meget bedre endnu, fordi der er det Børnene, som har Initiativet, det er ikke Lærerne, som sætter Børnene til at arbejde. Nu mener jeg, at det vil være naturligt her paa dette specielle Punkt ikke at afvente Overvejelserne i den store Skolekommission, men hurtigst muligt at faa oprettet den Institution, som skal til for at uddanne Montessori-Lærerinder. Vi kan nemlig ikke faa nogen Børnehave, før vi har Lærerinder, og vi kan ingen Lærerinder faa, før vi faar et Seminarium, eller hvad man